

det behager dem, at komme til Staten. Da sig de til den: Her er Noget at tjene — lad os betegne det med $2n + 1$ —, tag Du n , selv beholde jeg $n + 1$. Det er dog virkelig et fordeelagtigt Arrangement, og jeg vilde ønske, at Staten kunde sætte alle sine Borgere i en saa behagelig Stilling, at de kunde faae god Udsigt til en lignende Fordeel, som de skulde dele med Staten. Man vil maaskee indvende, og Mungen vil maaskee netop gjøre det mod mig, fordi jeg oftere har sagt, at efter min Opfattelse skal Staten i sit hele Forhold være generøs, at her netop var Leilighed til det, og at derfor Staten skulde lade de Private beholde den dobbelte Fordeel og nydes med den Fortjeneste, som den kan have ved at sælge Fæstningsværkernes Grund og den Deel af Terrainet, hvoraf Staten selv er Eier. Dertil svarer jeg, at det vilde aldeles ikke være nogen Fordeel for Staten; Staten vilde slet ikke kunne staae sig derved, hvis den ikke faaer det Vederlag, hvorom der er Tale, til Gjengæld for, at der gives Afkald paa Indskrænkningerne. Den ærebe Minister anslog idag den Fordeel, hvorom der kunde være Tale til omtrent 1 Million. Jeg antager imidlertid, at den vil være noget større; der er nemlig 100 Tdr. Land, som eies af Private, det giver 1,440,000 Qvadratalen. Lader os nu antage, at den Vederlagspris, der ikke strax, men i Tidernes Løb, vil blive givet derfor, er 1 Rd. pr. Qvadratalen, da vil man faae 1,440,000 Rd. som den Sum, hvortil Vederlaget til Staten vil beløbe sig; — vel at mærke faae Grundeierne den samme Sum og Noget til. Dersom Staten ved at sælge sine egne Grunde seer sig istand til at udrede de overordentlige Udgifter, som ere forbundne med Forsvarsværkernes Nedlæggelse, ved at planere, staae Veie, anlægge Torve, osv., saa bliver det vistnok det Hele, og jeg tvivler meget paa, at der vil blive nogen Fordeel tilbage for Staten, uden netop denne Million eller disse $1\frac{1}{2}$ Millioner, som det er muligt, at Staten kan erhverve sig gennem det omtalte Vederlag. Det bliver kun ved Hjælp af dette muligt, at Staten kan faae en Indtægt, og efter min Opfattelse vilde det derfor være uforsvarligt, om den nedbrøder det Værn, som til en vis Grad findes i de nuværende Fæ-

stningsværker, medmindre den faaer den omtalte Sum. Det kan ikke nytte at sige, at Kjøbenhavn er ingen Fæstning. Den Bold, som nu findes, kan — siger jeg — have sin Betydning ligeoverfor en Storm; den kan have sin Betydning derved, at den i alt Fald kan opholde Fjenden noget, saaledes altsaa, at man, dersom Fjenden ikke tillige er den Mægtige paa Søiden, kan bortskaffe nogle af Rigets Kostbarheder, hvoraf det Vigtigste og Sjældneste jo findes her i Hovedstaden. — Da det altsaa stiller sig saaledes for mig, at det juridiske Spørgsmaal maa besvares paa en Maade, der giver Regjeringen Medhold, da Villigheden er tilfredsstillt, og da Statskassen kun ad den Veie kan gjøre, hvad vi Alle ønske, ved at nedlægge Fæstningsværkerne staae sig Midler til paa anden Maade at forsvare Hovedstaden, vil jeg stemme for Loven. Deraf følger imidlertid ikke, at jeg vil gaae ind paa alle Lovens Details. Der kan være Gøt og Udbet, som jeg kunde ønske ændret. Det er muligt, at Maximum og Minimum ikke ere de rette, men det er jo Noget, der vil komme under nærmere Overveielse i det eventuelle Udbalg.

Det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Mimestad) vilde ligesom fastslaae en Ytring af den ærebe Minister. Ministeren skulde nemlig have sagt, at Grundeierne skulde give Vederlag, kun fordi der var givet Erstatning. Det sagde ikke den ærebe Minister i den Forstand; han fremhævede kun, at der var den Forskjel imellem dette Udkast og Udkastet om Skovvangens Ophævelse, at der ved Skovvangens Indførelse i sin Tid ikke, saaledes som her, var blevet givet Erstatning. Den ærebe Minister udtalte jo ogsaa meget bestemt, at det var netop til Forsvar for Hovedstaden, at Summen skulde anvendes. Han fremhævede den Betydning, som Fæstningsværkerne havde for Hovedstadens Forsvar, og som idetmindste var saa stor, at Staten maatte kunne faae Noget til Gjengæld for dem. Jeg vilde ikke ansee det for helbigt, om det med Hensyn til dette privatrettlige Punkt skulde slaaes altsaa fast, at Ministeren skulde have sagt „kun fordi der var givet Erstatning“, og derved det Hele forvandles til et privatretligt Spørgsmaal. Der er flere ærebe Medlemmer,